DOMSTOLENS DOM
AF 26. OKTOBER 1982 [1]

Wilfried Wolf
mod Hauptzollamt Düsseldorf
(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Finanzgericht Düsseldorf)

»Told: indsmuglede narkotika«

Sag 221/81

Sammendrag

Fælles toldtarif — told — anvendelse på narkotika der forhandles ulovligt — ikke mulighed herfor — strafferetlig forfølgning af lovovertrædelser — medlemsstaternes kompetence

Der opstår ikke toldskyld ved indførsel af narkotika, som ikke er genstand for det af de kompetente myndigheder strengt kontrollerede salg med henblik på en anvendelse til medicinske og videnskabelige formål, hvad enten de pågældende narkotika opdages og destrueres under nævnte myndigheders kontrol, eller de unddrages deres kontrol.

Denne konstatering berører på ingen måde medlemsstaternes kompetence til med egnede sanktioner at forfølge overtrædelser af deres lovgivning om euforiserende stoffer, med alle de konsekvenser, som dette indebærer, også på det økonomiske område.

I sag 221/81

angående en anmodning, som Finanzgericht Düsseldorf i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag

WILFRIED WOLF, Goslar,

mod

HAUPTZOLLAMT DÜSSELDORF,

1 — Processprog: Tysk.

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EØF-traktatens bestemmelser om Toldunionen i relation til ulovlig indførsel af narkotika,

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten J. Mertens de Wilmars, afgdelingsformændene A. O'Keeffe, U. Everling og A. Chloros, dommerne P. Pescatore, Mackenzie Stuart, G. Bosco, T. Koopmans og O. Due,

generaladvokat: F. Capotorti
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb samt de indlæg, der er indgivet i medfør af artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen, kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1. Ved retskraftig dom afsagt den 26. april 1976 af Landgericht Düsseldorf blev Wilfried Wolf, sagsøgeren i hovedsagen, idømt otte års fængsel for ulovlig handel med narkotika.

Ifølge Landgericht's dom virkede Wolf som »dealer« i Düsseldorf's gamle bydel fra midten af juli 1975 til sin anholdelse i midten af oktober 1975. Wolf medvirkede ved salget af 742 g heroin og 150 g kokain; størstedelen af disse stoffer havde han erhvervet i Düsseldorf og forskellige andre byer, og resten havde han selv indført fra Nederlandene.

I medfør af den tyske toldlovs § 57, stk. 2, anså Hauptzollamt Düsseldorf, sagsøgte i hovedsagen, sagsøgeren for toldskyldner for indførselstolden med hensyn til de i Landgericht's dom nævnte mængder narkotika, dels fordi han ikke selv havde anmeldt indførslen af toldpligtige varer, og dermed som den første havde unddraget dem toldmyndighedernes kontrol, dels fordi han havde købt indførte toldpligtige varer efter toldskyldens opståen, men før dens betaling, hvorved han vidste eller burde have vidst, at de pågældende varer var told-

pligtige. Ved afgiftsafgørelse af 3. december 1976 som ændret den 28. januar 1977 krævede Hauptzollamt beløbene af sagsøgeren. På grundlag af sagsøgerens »indkøbspris« ansatte Hauptzollamt for de 742 g heroin en toldværdi på 74 200 DM og for de 150 g kokain en toldværdi på 15 000 DM.

Da den af sagsøgeren indgivne administrative klage over afgiftsafgørelsen blev afvist, anlagde han sag ved Finanzgericht Düsseldorf.

2. Under henvisning til Domstolens dom af 5. februar 1981 (Horvath, sag 50/80, Sml., s. 385) har Finanzgericht Düsseldorf ved kendelse af 10. juni 1981 udsat sagen og forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1. Skal EØF-traktatens bestemmelser om Toldunionen (artikel 9, stk. 1, artiklerne 12-29) fortolkes således, at en medlemsstat efter indførelsen af den fælles toldtarif ikke (længere) har kompetence til at opkræve told for indsmuglede narkotika, som i tilfælde af opdagelse skulle beslaglægges og destrueres?

2. Såfremt spørgsmålet besvares benægtende, og der skal opkræves told, stilles de af Finanzgericht Hamburg i dens forelæggelseskendelse af 15. 1. 1980 — IV 89/78 H — sag 50/80, formulerede præjudicielle spørgsmål subsidiært.«

3. I forelæggelseskendelsens grunde henviser Finanzgericht til, at Domstolen i ovennævnte dom af 5. februar 1981 kendte for ret, at »indførelsen af den fælles toldtarif bevirker, at en medlemsstat ikke længere har kompetence til at opkræve told for narkotiske stoffer, som indsmugles og destrueres straks efter deres opdagelse, men giver den fuld frihed til at forfølge de begåede forhold strafferetligt med alle de konsekvenser, som dette indebærer, også på det økonomiske område«.

Finanzgericht har rejst spørgsmålet, om den retsgrundsætning, der har fundet udtryk i Domstolens dom, også omfatter de tilfælde, hvor de indsmuglede narkotika ikke er blevet opdaget og således ikke har kunnet beslaglægges eller derstrueres. Det fremgår ikke klart af dommens præmisser, om og i bekræftende fald af hvilken grund beslaglæggelse og destruktion er en faktisk forudsætning for den valgte løsning, eller om denne omstændighed kun er en variant i de mulige faktiske omstændigheder, som den fastlagte retsgrundsætning tager sigte på. Finanzgericht har i den forbindelse bemærket, at hvis der overhovedet skal lægges vægt på beslaglæggelsen og destruktionen, vil rene tilfældigheder ofte være afgørende for, hvornår og hos hvem, der opstår toldskyld.

Finanzgericht har videre gjort opmærksom på, at Rådets forordning nr. 803/68 af 27. juni 1968 om varers toldværdi (EFT 1968 I, s. 163) kun vedrører den lovlige handel. Af betragtningerne til Rådets direktiv 79/623 af 25. juni 1979 om harmonisering af de ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser om toldskyld (EFT L 179, s. 31) fremgår desuden, at en toldskyld er af økonomisk karakter og ikke kan danne grundlag for strafferetlige sanktioner. Det absolutte forbud mod indførsel af narkotika ligger følgelig uden for toldretten og det område, der toldretligt kan reguleres.

Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, vil de præjudicielle spørgsmål, som Finanzgericht Hamburg stillede i sin forelæggelseskendelse af

15. januar 1980 i sag 50/80, jfr. ovenfor, blive afgørende for beregningen af toldværdien for de indsmuglede narkotika. Spørgsmålene havde følgende ordlyd:

»1. Skal Rådets forordning (EØF) nr. 803/68 af 27. juni 1968 og Kommissionens forordning (EØF) nr. 603/72 af 24. marts 1972 fortolkes således, at disse forordninger — bortset fra bestemmelser heri, som forudsætter en forskriftsmæssig frembydelse af toldvarer — også gælder umiddelbart for toldværdiansættelsen af varer, som er indsmuglet til Fællesskabets toldområde?

2. Skal forordning nr. 803/68, navnlig artiklerne 1, 2, 4, 6, 7 og 8 fortolkes således, at toldværdien af de til Fællesskabets toldområde indsmuglede varer skal fastsættes ud fra tidspunktet og stedet for varernes indførsel til Fællesskabets toldområde, uanset toldskylden efter de pågældende nationale materielretlige retsforskrifter opstår på et andet tidspunkt og hos en anden person, end den første i Fællesskabets toldområde bosiddende køber?

3. Skal Kommissionens forordning (EØF) nr. 375/69 af 27. februar 1969 og Kommissionens forordning (EØF) nr. 1343/75 af 26. maj 1975 fortolkes således, at de også finder anvendelse ved indsmugling af varer til Fællesskabets toldområde i den forstand, at foruden den første køber, også alle andre i området bosiddende købere, som antræffes i besiddelse af smuglergodset, skal angive den af dem betalte købspris med den følge, at den af de pågældende betalte pris er afgørende for toldværdien, eller er de kompetente nationale myndigheder forpligtet til at fastsætte toldværdien af de indsmuglede varer på grundlag af den af den første i Fællesskabets toldområde bosiddende køber betalte pris som anført i artiklerne 1, 2, 4, 6, 7 og 9 i forordning nr. 803/68?«

4. Forelæggelseskendelsen blev indført i Domstolens register den 22. juli 1981.

I medfør af artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen er der indgivet skriftlige indlæg af regeringen for Den franske Republik ved Maryse Aulagnon, generalsekretariatet for det interministerielle udvalg for spørgsmål vedrørende europæisk økonomisk samarbejde, attacheret premierministeren, og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved dens juridiske konsulent, Rolf Wägenbaur, som befuldmægtiget.

Ved kendelse af 3. februar 1982 har Domstolen besluttet af forene sagerne 221/81 og 240/81 med henblik på den mundtlige forhandling.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse. Domstolen har dog anmodet Kommissionen om at give en beskrivelse af de ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser samt toldretlig praksis i hver enkelt medlemsstat vedrørende

— ulovlig indførsel af narkotika, som det er strengt forbudt at bruge og at bringe i omsætning på deres område, og

— ulovlig indførsel af stoffer, som det ikke i sig selv er forbudt at bringe i omsætning på deres område, men som er eller er blevet indsmuglet til området.

De oplysninger, som Kommissionen har indhentet hos medlemsstaterne, kan sammenfattes således:

Ulovlig indførsel af narkotika, som det er strengt forbudt at bruge og at bringe i omsætning, medfører, at der opstår en toldskyld, og at der opkræves told ved indførsel til Belgien. Ved en sådan form for indførsel opstår der toldskyld i Tyskland, Irland og Nederlandene.

Siden Domstolens ovennævnte dom af 5. februar 1981 i sag 50/80 opkræves der i Tyskland imidlertid ikke indførselstold, såfremt stofferne efter deres opdagelse destrueres, hvilket i øvrigt forudsættes at ske. I Irland anses toldskylden for indfriet i og med, at de ulovligt indførte narkotika beslaglægges og destrueres. I Nederlandene opkræves indførselstold, såfremt stofferne er brugt, og såfremt den ulovlige indførsel kan bevises, men der opkræves ikke indførselstold ved beslaglæggelse og destruktion.

I Italien medfører ulovlig import af narkotika, at der opstår toldskyld, bortset fra tilfælde af genudførsel eller destruktion fra det offentliges side.

Ulovlig indførsel af narkotika skaber ingen toldskyld i Grækenland og i Luxembourg, hvor de stoffer, der opdages, beslaglægges og destrueres. I Luxembourg opstår der imidlertid en toldskyld, såfremt stofferne er blevet brugt.

Endelig medfører ulovlig indførsel af narkotika ikke opkrævning af told i Danmark, Frankrig og Det forenede Kongerige. Dersom de ulovligt indførte narkotika ikke destrueres af det offentlige, men afsættes, f.eks. til godkendte laboratorier, opkræves der imidlertid i Frankrig indførselstold i forbindelse med dette salg. I Det forenede Kongerige opkræves der ikke indførselstold, uanset om den, der ulovligt har importeret stofferne, har solgt, brugt eller genudført dem.

Ulovlig indførsel af stoffer, som det ikke i sig selv er forbudt at bringe i omsætning, medfører, at der opstår toldskyld i alle medlemsstaterne, bortset fra Grækenland, hvor de ulovligt indførte varer konfiskeres.

Indførselstold opkræves imidlertid ikke i Danmark, såfremt toldskyldneren ikke kendes, og stofferne er destrueret eller solgt.

I Irland betragtes indførselstolden som afregnet, når de indsmuglede narkotika leveres tilbage til den pågældende mod betaling af et fast beløb pr. gang, og såfremt stofferne beslaglægges og derefter sælges; til gengæld anses toldskylden for afregnet i tilfælde af destruktion fra det offentliges side eller ved genudførsel.

I Luxembourg er forholdet det, at indsmuglede stoffer principielt beslaglægges og sælges. Der opkræves indførselstold ved salget, dersom dette sker med henblik på forbrug inden for landets grænser; tolden opkræves ligeledes, såfremt de pågældende stoffer er brugt.

I Det forenede Kongerige opkræves tolden ikke i tilfælde af beslaglæggelse,

medmindre de pågældende produkter leveres tilbage til importøren eller sælges af det offentlige. Tolden opkræves derimod ved salg eller genudførsel via importøren.

II — Sammenfatning af de skriftlige indlæg for Domstolen

Regeringen for Den franske Republik har bemærket, at Finanzgericht's første spørgsmål vedrører problemet om, hvilken toldprocedure der gælder for narkotika, som det er forbudt at bruge, men som er blevet afsat i en medlemsstat, uden at deres tilstedeværelse har kunnet konstateres ved en beslaglæggelse. Når henses til Domstolens dom af 5. februar 1981 (Horvath, sag 50/80, Sml., s. 385) er problemet således, hvorvidt beslaglæggelse og destruktion af de pågældende stoffer kan antages at være en forudsætning for, at der ikke opkræves told, og hvorvidt ulovlig forhandling af narkotika, der ikke er opdaget, herefter kan indebære en afvigende løsning.

Den franske regering har anført, at domskonklusionens ordlyd (»narkotiske stoffer, som indsmugles og destrueres straks efter deres opdagelse«) samt visse afsnit i den nævnte doms præmisser synes at føre til en sammenhæng mellem det ulovlige i at bruge det importerede produkt og dets destruktion. Regeringen er imidlertid af den opfattelse, at Domstolen kun har fastslået denne sammenhæng for at kunne nå frem til en generalisering, der hænger nøje sammen med de faktiske omstændigheder i den pågældende sag.

Ifølge den franske regering fører domskonklusionens ordlyd til en slutning, hvorefter en destruktion af indsmuglede narkotika ikke kan være en nødvendig betingelse for, at den fælles toldtarif ikke finder anvendelse. Som Domstolen har understreget, hænger denne manglende anvendelse sammen med det ulovlige i at bruge disse skadelige produkter (»spørgsmål[et] angår [ikke] et tilfælde af en simpel indsmugling af et hvilket som helst produkt, men indsmugling af et skadeligt produkt, som er bestemt til ulovlig anvendelse og er blevet destrueret straks, efter at det blev opdaget«, jfr. præmis 9 i ovennævnte dom).

Den franske regering har i den forbindelse videre henvist til dommens præmisser 11-14, hvoraf det fremgår, at de fællesskabsretlige bestemmelser på toldområdet kun finder anvendelse på produkter, som det er tilladt at anvende, og som kan »bringes i handelen og integreres i det økonomiske kredsløb« (præmis 12).

Denne opfattelse svarer til den franske lovgivning, som ikke sondrer mellem det tilfælde, hvor der er tale om ulovligt indførte, beslaglagte og destruerede narkotika (sag 50/80), og det tilfælde — som i nærværende sag — hvor der er tale om narkotika, der er bragt i omsætning. Bortset fra enkelte specifikke tilfælde, der er strengt kontrolleret af staten, er anvendelsen af narkotika på fransk område strengt forbudt. Der kan følgelig ikke opstå en toldskyld, og indførsel kan ikke give anledning til betaling af told.

Den franske regering har i øvrigt tilsluttet sig de argumenter, der er fremført af den forelæggende ret, og har sammenfattende anført, at efter indførelsen af den fælles toldtarif har en medlemsstat ikke længere kompetence til at opkræve told for indsmuglede narkotika, som er bestemt til en anvendelse, som ikke er genstand for lovlig handel, og som i tilfælde af opdagelse skal beslaglægges og destrueres.

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber har gjort gældende, at efter dens opfattelse er den afgørende betingelse for anvendelsen af den fælles toldtarif — betingelsen kan udledes af Horvath-dommen — at der er tale om varer, der er af en sådan art, at de kan bringes i omsætning (præmis 11). Med hensyn til narkotika som heroin og kokain er indførsel og forhandling imidlertid forbudt i alle medlemsstaterne (præmis 10). Det forhold, at disse produkter skal beslaglægges og bringes ud af omsætning, er kun den retlige følge af forbudet mod at bringe dem i omsætning.

Denne opfattelse bekræftes af, at den pågældende doms øvrige præmisser vedrørende narkotika, som indsmugles og destrueres straks efter deres opdagelse, bevarer deres gyldighed, dersom en destruktion ikke kan påregnes på grund af omstændighederne.

Kommissionen har i øvrigt navnlig henvist til betragtningerne til Rådets direktiv 79/623 af 25. juni 1979 om harmonisering af de ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser om toldskyld (EFT L 179, s. 31) og har deraf udledt, at told ved indførsel og udførsel i det væsentlige er af økonomisk karakter. I henhold til artikel 2 i direktivet opstår toldskyld i tilfælde af normal fortoldning og i den udtømmende række af tilfælde af overtrædelse af toldreglerne i snæver forstand, som for eksempel, at de fællesskabsretlige bestemmelser om toldbehandling overtrædes, eller at en vare unddrages den toldkontrol, der udøves ved midlertidig oplagring. I henhold til direktivet opstår der derimod ikke toldskyld i tilfælde af et absolut indførselsforbud.

Kommissionen foreslår derfor, at det første spørgsmål besvares bekræftende. Den understreger dog, at dens redegørelse kun omfatter narkotika, som det er strengt forbudt at omsætte. Dens konklusion tager derfor ikke sigte på det mere generelle tilfælde, at en vare indføres under tilsidesættelse af et indførselsforbud, f.eks. indførsel af et håndskydevåben i bagagen.

III — Mundtlig forhandling

I retsmødet den 25. maj 1982 er der afgivet mundtlige indlæg af regeringen for Den franske Republik, under den mundtlige forhandling repræsenteret af statssekretær i udenrigsministeriet Alexandre Carnelutti, som befuldmægtiget, og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved sin juridiske konsulent, Rolf Wägenbaur, som befuldmægtiget, bistået af Ursula Baumann, sagkyndig i Tjenesten for Toldunionen.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 30. juni 1982.

Præmisser

1 Ved kendelse af 10. juni 1981, indgået til Domstolen den 22. juli s.å., har Finanzgericht Düsseldorf i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt flere præjudicielle spørgsmål vedrørende anvendelsen af den fælles toldtarif på indsmuglede narkotika.

2 Hovedsagen vedrører fastsættelsen af den told, der skal betales for visse mængder heroin og kokain, som sagsøgeren i hovedsagen havde købt på det sorte marked i Tyskland og Nederlandene og videresolgt, hvorved han overtrådte den tyske lov om euforiserende stoffer (Betäubungsmittelgesetz). For disse lovovertrædelser blev han af en tysk kriminalret idømt otte års fængsel.

3 Det anførtes i forelæggelseskendelsen, at Domstolen i dommen af 5. februar 1981 (Horvath, sag 50/80, Sml., s. 385) kendte for ret, at indførelsen af den fælles toldtarif bevirker, at en medlemsstat ikke længere har kompetence til at opkræve told for narkotika, som indsmugles og destrueres straks efter deres opdagelse, men giver den fuld frihed til at forfølge de begåede forhold strafferetligt.

4 I den foreliggende sag blev de indsmuglede narkotika ikke opdaget, og altså hverken beslaglagt eller destrueret; Finanzgericht har derfor rejst spørgsmålet om, hvorvidt Domstolens ovennævnte dom — med sin henvisning til destruktionen af de narkotiske stoffer — betragter denne omstændighed som en faktisk forudsætning for den valgte løsning. Finanzgericht har tilføjet, at i bekræftende fald ville en så tilfældig omstændighed som selve opdagelsen være afgørende for, om der opstår toldskyld.

5 Den tyske domstol har herefter forelagt flere præjudicielle spørgsmål for Domstolen, først og fremmest følgende:

»Skal EØF-traktatens bestemmelser om Toldunionen (artikel 9, stk. 1, artiklerne 12-29) fortolkes således, at en medlemsstat efter indførelsen af den fælles toldtarif ikke (længere) har kompetence til at opkræve told for indsmuglede narkotika, som i tilfælde af opdagelse skulle beslaglægges og destrueres?«

6 Før dette spørgsmål besvares, skal der først tages stilling til problemet, om ulovlig indførsel til Fællesskabet af narkotika, som afsættes ulovligt, bevirker, at der opstår toldskyld.

7 Stillet på den måde drejer spørgsmålet sig ikke om problemet vedrørende ulovlig indførsel af varer i al almindelighed, men om ulovlig indførsel af narkotika.

8 Som Domstolen fastslog i ovennævnte dom af 5. februar 1981, er det for narkotika som morfin, heroin og kokain karakteristisk, at deres skadelighed er almindelig anerkendt, ligesom det i alle medlemsstater er forbudt at indføre og forhandle dem, med undtagelse af en strengt kontrolleret og begrænset handel med henblik på en tilladt anvendelse til farmaceutiske og medicinske formål.

9 Denne retstilstand svarer til Enkelt Konvention af 30. marts 1961 om kontrol med narkotiske midler, som alle medlemsstaterne har undertegnet. I konventionens præambel fastslår parterne, at hengivelse til narkotika er et alvorligt onde for det enkelte menneske og rummer sociale og økonomiske farer for menneskeheden; parterne erkender deres pligt til at forhindre og bekæmpe dette onde, samtidig med, at de erkender nødvendigheden af fortsat lægelig brug af narkotika som smertestillende middel, og af, at passende foranstaltninger træffes for at sikre tilstedeværelsen af narkotiske midler til sådanne formål. I henhold til konventionens artikel 4 skal parterne træffe sådanne forholdsregler, som måtte være nødvendige for kun at tillade fremstilling, produktion, eksport, import, fordeling af, handel med, brug og besiddelse af narkotiske midler udelukkende til medicinske og videnskabelige formål.

10 Heraf følger, at narkotika, som ikke er genstand for det af de kompetente myndigheder strengt kontrollerede salg med henblik på en anvendelse til mediciniske og videnskabelige formål, pr. definition er omfattet af et absolut forbud mod indførsel og salg i alle medlemsstaterne.

11 I henhold til den nationale lovgivning om euforiserende stoffer beslaglægges og destrueres disse narkotika i praksis straks efter at de opdages, bortset fra enkelte, sjældne tilfælde, hvor det beslaglagte produkt er egnet til en medicinsk eller videnskabelig anvendelse, og hvor det integreres i den kontrollerede omsætning og dermed bliver toldpligtigt.

12 Derimod skal der ikke betales told for narkotika, der forhandles ulovligt, såfremt stofferne forbliver uden for den lovlige omsætning, hvad enten de opdages og beslaglægges eller unddrages myndighedernes kontrol.

13 Toldskyld opstår nemlig ikke ved indførsel af narkotika, der ikke kan bringes i handelen og integreres i det økonomiske kredsløb inden for Fællesskabet. Indførelsen af en fælles toldtarif, som er fastsat i traktatens artikel 3, litra b), skal ses på baggrund af de formål, traktatens artikel 2 opstiller for Fællesskabet, og de retningslinjer, dens artikel 29 har afstukket vedrørende forvaltningen af Toldunionen. Indførsel af narkotika til Fællesskabet, som kun kan medføre strafferetlige sanktioner, er disse formål og retningslinjer ganske uvedkommende.

14 Denne opfattelse underbygges af bestemmelserne i Rådets forordning nr. 803/68 af 27. juni 1968 om varers toldværdi (EFT 1968 I, s. 163) og af bestemmelserne i Rådets direktiv 79/623 af 25. juni 1979 om harmonisering af de ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser om toldskyld (EFT L 179, s. 31). I betragtningerne til direktivet anføres det udtrykkeligt, at det tidspunkt, hvor toldskylden opstår, fastsættes under hensyntagen til importafgifternes økonomiske karakter og i forhold til de betingelser, hvorunder importafgiftspligtige varer indgår i Fællesskabets økonomi. Herefter opstår der ikke toldskyld ved indførsel af narkotika, som forhandles ulovligt, idet de skal beslaglægges og destrueres straks efter at de opdages, og ikke bringes i omsætning.

15 Som den nationale domstol har understreget, vil det i øvrigt i den forbindelse ikke være rimeligt at sondre mellem narkotika, som ikke opdages, og narko-

tika, som destrueres under de kompetente myndigheders kontrol; en sådan sondring ville nemlig betyde, at en så tilfældig omstændighed som selve opdagelsen vil blive afgørende for, om der skal opkræves told.

16 Af ovennævnte følger, at der ikke opstår toldskyld ved indførsel af narkotika, som ikke er genstand for det af de kompetente myndigheder strengt kontrollerede salg med henblik på en anvendelse til medicinske og videnskabelige formål.

17 Denne konstatering berører på ingen måde medlemsstaternes kompetence til med egnede sanktioner at forfølge overtrædelser af deres lovgivning om euforiserende stoffer, med alle de konsekvenser, som dette indebærer, også på det økonomiske område.

18 I betragtning af dette svar er de øvrige spørgsmål, som den nationale domstol har forelagt, blevet uden genstand.

Sagens omkostninger

19 De udgifter, der er afholdt af Den franske Republiks regering og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne af træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN

vedrørende de spørgsmål, som er forelagt den af Finanzgericht Düsseldorf ved kendelse af 10. juni 1981, for ret:

Der opstår ikke toldskyld ved indførsel af narkotika, som ikke er genstand for det af de kompetente myndigheder strengt kontrollerede salg med henblik på en anvendelse til medicinske og videnskabelige formål.

Mertens de Wilmars O'Keeffe Everling Chloros
Pescatore Mackenzie Stuart Bosco Koopmans Due

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 26. oktober 1982.

P. Heim
Justitssekretær

J. Mertens de Wilmars
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT F. CAPOTORTI FREMSAT DEN 30. JUNI 1982 [1]

Høje Domstol.

1. Spørgsmålet om den toldmæssige behandling af indsmuglede narkotika, som begge sagerne, 221/81 og 240/81, angår, er for nylig blevet behandlet af Domstolen og førte til den dom, der blev afsagt den 5. februar 1981 i sag 50/80, Horvath mod Hauptzollamt Hamburg-Jonas (Sml. 1981, s. 385). Domstolen fastslog, at »indførelsen af den fælles toldtarif bevirker, at en medlemsstat ikke længere har kompetence til at opkræve told for narkotika, som indsmugles og destrueres straks efter deres opdagelse, men giver den fuld frihed til at forfølge de begåede forhold strafferetligt med alle de konsekvenser, som dette indbærer, også på det økonomiske område«.

I forbindelse med de spørgsmål, der er stillet i de to foreliggende sager, skal jeg udvikle og uddybe den tidligere gennemgang af de fællesskabsretlige bestemmelser om toldtariffen (og navnlig EØF-traktatens artikel 9, stk. 1, og artiklerne 18-29). Det drejer sig især om at fastslå,

1 — Oversat fra italiensk.